

Koud bloed

Robert Bryndza bij Boekerij:

Het meisje in het ijs
De stalker in de nacht
Donker water
Laatste adem
Koud bloed

Robert Bryndza

Koud bloed

Ze werd verliefd op een moordenaar.
Nu is ze er zelf ook een.

ISBN 978-90-225-8671-6
ISBN 978-94-023-1287-4 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Cold Blood*
Vertaling: Jan Mellema
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: Henry Steadman
Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2017 Robert Bryndza
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Published by special arrangement with Storyfire Ltd trading as
Bookouture.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vader en moeder, met al mijn liefde

Hell is empty and all the devils are here.

– William Shakespeare, *The Tempest*

Inspecteur Erika Foster beschermde haar ogen tegen de kletterende regen. Ze liep samen met haar collega Moss langs de South Bank, de promenade op de zuidoever van de Theems. Het was eb, waardoor het water als een bruine sliert door het slib stroomde. De drooggevallen rivierbodem lag bezaaid met bakstenen en afval. De portofoon in de zak van Erika's lange zwarte jas kraakte blikkerig, en ze hoorde de agent op de plaats delict vragen waar ze bleven. Ze haalde het toestel tevoorschijn en antwoordde: 'Hier inspecteur Foster. We zijn er over twee minuten.'

De ochtendspits was nog aan de gang toen de hemel betrok; een deprimerende nevel daalde op Londen neer. Ze versnelden hun pas en liepen langs de hoge kantoorflats van IBM en het hoekige witte gebouw van ITV. Hier boog de South Bank scherp naar rechts en verbreedde zich daarna tot een met bomen beplante promenade die naar het National Theatre en de Hungerford Bridge leidde.

'Daar is het, chef,' zei Moss, die hijgend bleef staan.

Drie meter lager, bij de drooggevallen rivierbedding, stond een groepje mensen op een wit zandstrandje. Erika wreef over de plek waar ze een steek in haar zij voelde. Ze was ruim een meter tachtig, een kop groter dan Moss. Haar korte blonde haar plakte verregend aan haar hoofd.

Moss keek haar onderzoekend aan en zei: 'U zou eens wat minder moeten roken.' Ze streek de natte slierten rood haar uit haar gezicht. Ze had een sproeterig gezicht, en haar ronde wangen waren rood van inspanning.

‘Jij zou eens wat minder Marsen moeten eten,’ kaatste Erika de bal terug.

‘Dat doe ik al. Ik zit nu op één als ontbijt, één als lunch en ’s avonds een goede maaltijd.’

‘Ik volg met mijn sigaretten hetzelfde dieet,’ verklaarde Erika grijnzend.

Ze kwamen bij een stenen trap die naar de rivier leidde. Op de treden was rivierwater achtergebleven; de laagste twee waren glad van de algen. Het strandje was vier meter breed en liep door tot aan het viezige bruine water. Erika en Moss haalden hun legitimatiebewijs tevoorschijn, waarna het groepje nieuwsgierigen uiteenweek om hen door te laten. Een vrouw, een zogeheten *special constable*, stond op wacht bij een grote, gehavende, bruine stoffen koffer die voor een deel in het zand was weggezakt.

‘Ik heb geprobeerd iedereen weg te sturen, mevrouw, maar ik wilde de plaats delict niet onbeheerd achterlaten,’ zei de jonge vrouw, in de regen omhoogturend naar Erika. Ze was klein en mager, maar keek vastberaden uit haar ogen.

‘Ben je hier in je eentje?’ vroeg Erika. Ze keek naar de koffer. Door een rafelige scheur staken twee bleke, opgezwollen vingers.

Ze knikte. ‘Mijn collega moest weg omdat er in een van de kantoorgebouwen een alarm was afgegaan.’

‘Dit kan echt niet,’ zei Moss. ‘Special constables moeten altijd met z’n tweeën zijn. Dus jij hebt ook al in je eentje een nachtdienst gedraaid, hier in Central London?’

‘Oké, Moss...’ begon Erika.

‘Nee, chef, dit is niet oké. Special constables zijn nota bene vrijwilligers! Waarom is er geen geld beschikbaar voor meer blauw op straat?’

‘Ik ben bij de *special constabulary* gegaan in de hoop door te kunnen stromen naar een fulltimebaan als agent, en ik...’

‘Het gebied moet worden afgezet voordat alle forensische sporen zijn verdwenen,’ onderbrak Erika haar.

Moss knikte, en samen met de special constable begon ze de toegestroomde nieuwsgierigen naar de trap te dirigeren. Erika zag een

bejaarde man op het strandje, die vlak bij de hoge kademuur twee kleine kuilen in het zand had gegraven. Hij had lang grijs haar en droeg een kleurige poncho. Zonder zich iets aan te trekken van de regen en van wie dan ook groef hij rustig door. Erika haalde haar portofoon tevoorschijn en vroeg om versterking van geüniformeerde agenten. Het bleef onheilspellend stil aan de andere kant van de lijn. Ze zag dat de man in de poncho Moss negeerde en zijn activiteiten niet staakte.

‘Ik wil u verzoeken hier weg te gaan, de trap op,’ zei Erika. Ze liep bij de koffer weg en ging naar hem toe. Hij keek even op en ging vervolgens rustig door met het gladstrijken van een bergje zand, dat nat was van de regen. ‘Hallo, meneer? U. Ik heb het tegen u.’

‘En wie mag u dan wel niet zijn?’ vroeg hij verontwaardigd. Hij nam haar van top tot teen op.

‘Ik ben inspecteur Erika Foster,’ zei ze. Ze liet haar ID zien. ‘Dit is een plaats delict. Ik wil u dringend verzoeken hier weg te gaan. En wel onmiddellijk.’

Hij onderbrak zijn werkzaamheden en leek haar woorden als een persoonlijke belediging op te vatten. Het was bijna komisch om te zien.

‘Mag u wel zo onbeschoft zijn?’

‘Wel tegen mensen die zich op een plaats delict bevinden, ja.’

‘Maar dit is mijn enige bron van inkomsten. Ik mag hier mijn zandsculpturen maken. Daar heb ik toestemming voor van de Westminster Council.’

Hij zocht in de zakken van zijn poncho en haalde een gelamineerd pasje tevoorschijn, waarop zijn foto prijkte. Het plastic werd nat van de regen.

Een stem klonk door Erika’s portofoon. ‘Hier agent Warford, en agent Charles.’ Ze zag twee jonge agenten die zich naar de menigte bij de trappen haastten.

‘Overleg maar met inspecteur Moss. Ik wil dat de South Bank wordt afgesloten, vijftien meter in beide richtingen,’ zei ze in de portofoon, waarna ze het toestel weer in haar zak liet glijden. De bejaarde man had nog steeds zijn pasje in de hand. ‘Berg die maar weer op.’

‘U hebt bedroevend slechte manieren,’ zei hij, zijn ogen samenknijpend tegen de regen.

‘Zeker, en het zou ook een bedroevend slechte zaak zijn als ik u moet laten arresteren. Kom op, weg hier.’

Langzaam kwam hij overeind. ‘Praat u altijd zo tegen getuigen?’

‘Waar bent u dan getuige van geweest?’

‘Ik heb die koffer uitgegraven.’

‘Lag die dan onder het zand?’

‘Voor een deel wel. Gisteren lag hij hier nog niet. Ik kom hier elke dag; het zand wordt door het getij verplaatst.’

‘Wat komt u hier elke dag doen?’

‘Ik ben zandkunstenaar,’ verklaarde hij trots. ‘Dit is mijn vaste stek. Ik kan een zeemeermin op een rots maken, met omhoogspringende vissen. Heel populair bij...’

‘Hebt u de koffer aangeraakt of iets verplaatst?’ vroeg Erika.

‘Natuurlijk niet. Ik ben meteen opgehouden toen ik zag... toen ik zag dat de koffer uitpilde en dat er... vingers uit staken.’

Erika zag dat hij echt ontdaan was.

‘Goed. Gaat u maar de trap op, dan kunt u een verklaring afleggen.’

De twee agenten en de special constable hadden de promenade afgezet. Moss voegde zich bij Erika nadat de oude man de trap op was gegaan. Er was verder niemand meer op het strandje.

Ze trokken latex handschoenen aan en liepen naar de koffer. De nagels van de vingers die eruit staken waren zwart geworden. Voorzichtig groef Moss het zand om de koffer weg, tot de verroeste rits tevoorschijn kwam. Na een paar voorzichtige pogingen slaagde Erika erin om de rits in beweging te krijgen. Samen met Moss deed ze de koffer open. Er liep wat water uit. In de koffer was het naakte lichaam van een man gepropt. Moss deinsde achteruit en bracht haar onderarm naar haar neus. De geur van ontbinding en stinkend water drong tot achter in hun keel door. Erika deed even haar ogen dicht. Toen ze opnieuw keek, zag ze dat het lichaam wit en gespierd was. De huid leek op bleek vet en was begonnen te schilferen. Hier en daar stak er bot doorheen. Erika tilde de torso voorzichtig een

eindje op. Eronder lag een hoofd, met slierten zwart haar.

‘Jezus, hij is onthoofd,’ zei Moss. Ze wees op de hals.

‘En zijn benen zijn afgehakt, zodat alles in de koffer paste,’ merkte Erika op.

Het opgezwollen, ernstig toegetakelde hoofd was onherkenbaar. Tussen grote paarse lippen stak een opgezwollen zwarte tong. Voorzichtig legde Erika de torso terug op het hoofd, waarna ze de koffer dichtdeed. ‘De forensische dienst moet worden ingeschakeld. Zo snel mogelijk. Ik weet niet hoe lang het duurt voordat het weer hoogwater wordt.’

Een uur later was de forensisch patholoog met zijn team ter plekke. De regen kwam nog steeds met bakken uit de hemel, en de mist had zich verdicht, waardoor het bovenste deel van de omliggende gebouwen aan het zicht werd onttrokken. Ondanks de regen hadden zich bij beide politieafzettingen nog meer nieuwsgierigen verzameld. Er was inmiddels een grote witte tent om de koffer geplaatst. Het tentdoek stak grimmig af tegen het vieze water dat iets verderop voorbijstroomde.

Door de felle spots die in de krappe ruimte waren opgesteld, was het er ontzettend warm. Erika en Moss hadden blauwe overalls aangehouden en stonden bij Isaac Strong, de forensisch patholoog. Strong zat op zijn hurken bij de koffer en was in het gezelschap van twee assistenten en een forensisch fotograaf. Isaac was een lange, slanke man. Hij droeg een mutsje en een mondkapje; alleen zijn milde bruine ogen en zijn dunne wenkbrauwen waren onbedekt.

‘Wat kun je ons vertellen?’ vroeg Erika.

‘Het lichaam heeft al een tijdje in het water gelegen, kijk maar naar die gele en groene plekken op de huid,’ zei hij. Hij wees naar de maagstreek en de buik. ‘Door de lage temperatuur van het water is het ontbindingsproces vertraagd.’

‘Noemt u dat vertraagd?’ Moss bracht een hand naar haar mondkapje. De lijkgeur was niet te harden. Ze keken zwijgend naar het in stukken gehakte lichaam. Alle lichaamsdelen waren zorgvuldig in de koffer gestopt. De benen waren aan weerszijden van de romp gelegd, met de knieën in de hoeken, rechtsboven en linksonder. De armen lagen kruiselings over de romp, en het hoofd was eronder geplaatst.

Een van Isaacs assistenten ritste een vakje aan de binnenkant van

de koffer open. Er bleek een afgesloten plastic zakje in te zitten, met een gouden trouwring, een horloge, en een gouden halsketting. De vrouw hield het zakje in het licht en keek er met grote ogen naar.

‘Dit zouden spullen van hem kunnen zijn, maar waar zijn zijn kleren?’ zei Erika. ‘Het is alsof hij niet zozeer gedumpte als wel verpakt is. Is er een ID gevonden?’ voegde ze er hoopvol aan toe.

De forensisch fotograaf boog zich naar het lichaam toe en maakte twee foto’s. De anderen knipperden met hun ogen nadat hij had geflitst. Met een gehandschoende hand doorzocht Isaacs assistente het vakje en schudde haar hoofd.

‘Een lichaam zo zorgvuldig in stukken hakken en ook de waardevolle bezittingen in de koffer leggen wijst op een planmatige aanpak,’ zei Isaac.

‘En waarom zouden ze die spullen erbij hebben gedaan? Die hadden ze toch net zo goed kunnen houden? Het lijkt wel of degene die dit gedaan heeft ons voor de gek wil houden,’ zei Moss.

‘Als ik dit zo zie, denk ik aan de onderwereld of aan drugs, maar dat is iets waar jullie je maar over moeten buigen,’ zei Isaac. Erika knikte. Een van de assistenten tilde de romp op, waarna de fotograaf een foto van het hoofd nam.

‘Goed, ik ben hier klaar,’ zei de fotograaf.

‘Laten we het lichaam hier weghalen,’ zei Isaac. ‘Straks komt de vloed opzetten.’

Erika zag dat een van de voetafdrukken in het zand zich al met water vulde. In de tentopening verscheen een jongeman in een blauwe overall, die een brancard en een zwarte bodybag bij zich had.

Erika en Moss stapten de tent uit en keken toe hoe Isaacs assistenten de zak openritsten, hem openvouwden en probeerden de koffer voorzichtig op de brancard te leggen. Toen ze de koffer een meter van de grond hadden getild, bleef hij ergens haken. Bijna lieten ze hem uit hun handen vallen.

‘Wacht, stop, stop!’ zei Erika. Ze ging weer naar binnen. Het licht van de lampen viel op de onderkant van de drijfmatte koffer. Een stuk touw was met de koffer verstrengeld geraakt, en de inhoud ervan begon te schuiven.

‘Schaar, snel,’ blafte Isaac. Haastig haalde een van de assistenten een steriele schaar uit de verpakking en gaf hem aan Isaac. Hij bukte zich en knipte het touw aandachtig door, waarna de koffer zonder problemen werd opgetild en op de brancard werd gelegd. Isaac gaf de schaar en het touw af, die elk apart in een zakje werden gedaan en werden gelabeld. Toen werd de bodybag dichtgeritst, om de koffer heen.

‘Na de autopsie neem ik wel contact op,’ zei Isaac. Hij vertrok met zijn twee assistenten, die de brancard door het zand zeulden. De wielen lieten diepe sporen achter.

Toen Erika en Moss hun beschermende kleding hadden teruggegeven, kwamen ze op de promenade langs de South Bank Nils Åkerman tegen, het hoofd van de forensische dienst, die net met zijn vijf koppige team arriveerde om forensisch bewijsmateriaal te verzamelen. Erika keek naar het strandje en het oprukkende water en betwijfelde of ze veel geluk zouden hebben.

Nils was een lange, magere man met indringende blauwe ogen, die vandaag lichtelijk bloeddoorlopen waren. Erika vond hem er futloos en afgepeigerd uitzien.

‘Lekker weer voor eendjes,’ zei hij in het voorbijgaan met een hoofdknikje. Hij sprak uitstekend Engels met een licht Zweeds accent. Erika en Moss kregen allebei een paraplu en zagen dat Nils en zijn team het steeds kleiner wordende strand betraden. Het kolkende water stroomde nu op ongeveer dertig centimeter langs de tent. Door de aanhoudende regen stond het water hoger dan normaal.

‘Ik kan helemaal niks met zijn gevoel voor humor,’ zei Moss. ‘Ziet u eendjes zwemmen?’

‘Volgens mij bedoelde hij alleen maar te zeggen dat eenden gesteld zijn op dit weertype. Bovendien: wie zegt dat hij het als grap had bedoeld?’

‘Aan de manier waarop hij dat zei kon je horen dat het grappig bedoeld was. Ik heb gehoord dat Zweden een heel apart gevoel voor humor hebben.’

‘Alles goed en wel, maar laten we bij de les blijven,’ zei Erika. ‘De

koffer kan heel goed stroomopwaarts in de rivier zijn gedumpt en door de stroming zijn meegevoerd tot hij achter het touw bleef haken.’

‘Die koffer kan overal in het water zijn gegooid,’ zei Moss. Erika keek om zich heen naar de gebouwen, en tuurde over de druk bevaren rivier naar de overkant. Een binnenschip voer tuffend voorbij en braakte zwarte rook uit, en twee lange, lage watertaxi’s gingen tegen de stroom in de andere kant op.

‘Je moet wel heel dom zijn als je hier een lichaam in het water gooit,’ zei Erika. ‘Alle kantoren kijken hierop uit, en die zijn dag en nacht open. Bovendien moet je dan met dat lichaam langs de South Bank zeulen, langs alle barretjes en kantoorgebouwen. Er zijn beveiligingscamera’s en ooggetuigen.’

‘Mensen kunnen soms heel domme dingen doen. Iemand met een beetje lef zou hier wel een lichaam kunnen dumpen. Er zijn allerlei vluchtroutes waarlangs je zou kunnen verdwijnen,’ zei Moss.

‘Daar hebben we niet veel aan.’

‘Nou, chef, degene die dit op zijn geweten heeft mogen we niet onderschatten. Of moet ik zeggen: “misonderschatten”?’

Erika rolde met haar ogen. ‘Kom, laten we eerst maar een broodje halen. Kunnen we daarna terug naar het bureau.’

Tegen het eind van de middag stapten Erika en Moss het politiebureau in Lewisham Row binnen. Ze waren drijfnat; het had de hele dag door geregend. De nieuwbouw rond het politiebureau, waarmee een begin was gemaakt toen Erika naar South London werd overgeplaatst, was bijna voltooid, en het acht verdiepingen tellende politiebureau werd nu ingesloten door torenflats met luxe appartementen.

Brigadier Woolf zat achter de balie in de rommelige receptie. Hij was een forsgebouwde man met lichtblauwe ogen en een vlezig, bleek gezicht met dubbele kin, die over de kraag van zijn keurig gestreken, witte overhemd uitstulpte. Hij was in gesprek met een magere jonge vrouw met een paardengezicht. Ze had een mollig peupertje op haar knokige heup. Het jongetje had een grote zak snoepjes in zijn knuistje, volgde ogenschijnlijk het gesprek dat zijn moeder met Woolf voerde en kauwde ondertussen aan één stuk door.

‘Hoe lang moeten we hier nou nog blijven wachten?’ vroeg ze op hoge toon. ‘Ik heb wel wat beters te doen, hoor.’

‘Dat hangt van uw vriendje af, en van de 300 gram cocaïne die we in zijn achterste hebben gevonden,’ zei Woolf, die zich niet uit het veld liet slaan.

‘Laat me niet lachen. Ik wil wedden dat jullie hem erin hebben geluid,’ zei ze. Ze priemde een lange, roze gemanicuurde vinger in zijn richting.

‘Wilt u beweren dat we dat spul eigenhandig bij hem hebben ingebracht?’

‘Donder toch op,’ zei ze.

‘Uw moeder mag uw schoolgeld wel terugvragen. Weggegooid geld.’

Het meisje leek in verwarring te zijn gebracht. ‘Waar heb u het over? Ik heb mijn school al jaren geleden afgemaakt, hoor.’

Woolf schonk haar een aimabele glimlach en gebaarde naar een lange rij verschoten groene plastic stoeltjes onder een prikbord vol affiches. ‘Neemt u plaats, mevrouw. Ik geef wel een seintje wanneer ik meer weet.’ Het meisje nam Erika en Moss van top tot teen op en slenterde naar een van de plastic stoeltjes toe. Erika moest denken aan haar eerste dag in Londen nadat ze vanuit Manchester was overgeplaatst. Ze had op precies dezelfde plek gezeten en had Woolf de wind van voren gegeven omdat ze zo lang moest wachten. Ze verkeerde natuurlijk wel in andere omstandigheden.

‘Goedemiddag, dames. Regent het?’ zei Woolf toen hij hen totaal verregend zag binnenkomen.

‘Het miezert een beetje,’ antwoordde Moss grijnzend.

‘Is ze er?’ vroeg Erika.

‘Ja. De hoofdinspecteur zit hoog en droog in haar kamer,’ zei hij.

Het meisje met het peutertje propte een handjevol snoepjes in haar mond en maakte smakkende geluiden terwijl ze dreigend in hun richting keek.

‘Stik er niet in, mevrouw; mijn kennis van de heimlichgreep is een beetje weggezakt,’ zei Woolf. Hij drukte op een knop, waarna de deur zoemend voor Erika en Moss openging. Hij boog zich naar hen toe en zei zacht: ‘Ik ben zo dicht bij mijn pensionering dat ik die al bijna kan aanraken.’

‘Hoe lang nog?’ vroeg Erika.

‘Nog zes maanden te gaan,’ zei hij.

Ze schonk hem een glimlach. De deur viel met een klik achter hen dicht. Ze liepen een lange, lage gang door, langs kantooruimtes waar telefoons rinkelden en administratief personeel aan het werk was. Het was een druk politiebureau, het grootste ten zuiden van de Theems, en had een groot gedeelte van Londen en het grensgebied met Kent als werkterrein. Ze namen de trap naar de kelder, begroetten een paar agenten die net aan hun dienst begonnen, en liepen naar hun kluisje om hun haar en gezicht af te drogen.

‘Ik zal in de vermiste personen duiken,’ zei Moss. Ze trok haar doorweekte trui uit en knoopte haar blouse los.

‘Ik zal zien of ik meer mankracht kan lospeuteren,’ zei Erika. Ze rook aan een witte blouse die ze achter in haar kluisje had gevonden.

Toen Erika droge kleren had aangetrokken, ging ze de trap op naar het kantoor van de hoofdinspecteur. Lewisham Row was een oud, vervallen gebouw dat uit de jaren zeventig van de vorige eeuw stamde, en door alle bezuinigingen was het raadzaam om niet met de lift te gaan, als je tenminste niet de kans wilde lopen urenlang vast te komen zitten. Ze liep met twee treden tegelijk naar de achtste verdieping. Een groot raam keek uit over zuidelijk Londen, met het altijd vastzittende verkeer op de ringweg, het hart van Lewisham met de rijtjeswoningen tot aan het groene Kent.

Ze klopte aan en ging naar binnen. Hoofdinspecteur Melanie Hudson zat achter haar bureau en ging deels verscholen achter hoge stapels papierwerk. Ze was een kleine, magere vrouw en kwam met haar korte, mooie blonde haar onschuldig over, maar schijn bedroog, want soms, als de situatie dat vereiste, kon ze als een harde tante uit de hoek komen. Erika keek om zich heen. Het was er net zo rommelig als in de rest van het gebouw. De planken aan de muur waren nog leeg, en hoewel Melanie hier al maanden geleden was ingetrokken, stonden er achter in het vertrek nog steeds dozen die uitgepakt moesten worden. Haar jas hing netjes aan een van de drie haken bij de deur.

‘Ik kom net terug van een plaats delict in South Bank. Blanke man, ernstig toegetakeld. Hoofd, armen en benen waren van zijn romp gescheiden, en alle lichaamsdelen waren zorgvuldig in een koffer gestopt.’

Melanie staakte haar schrijfwerk en keek op. ‘Een blanke man?’

‘Ja.’

‘Dus je denkt niet aan racistische motieven?’

‘Ook als blanke kun je op racistische gronden om zeep worden geholpen.’

Melanie keek haar meewarig aan. ‘Dat weet ik ook wel, Erika. Ik vraag het alleen maar voor de zekerheid. Sinds de Brexit is de top extra gevoelig voor misdrijven met een racistische achtergrond.’

‘Het is nog te vroeg om daar iets over te zeggen. Het zou een afrekening binnen het criminele circuit kunnen zijn, of een moord op racistische gronden, of misschien is hij vermoord omdat hij homo was. Hij is hoe dan ook gewelddadig aan zijn einde gekomen. Hij is naakt in de koffer gestopt, met een horloge, een ring en een kettinkje erbij. We weten niet of die sieraden van hem waren. Ik wacht nog op de uitslagen van de autopsie en de forensische dienst. Als ik meer weet, meld ik me wel weer.’

‘Heb je veel omhanden, Erika?’

‘Ik heb net een onderzoek naar een gewapende overval met een dodelijk slachtoffer afgerond, en er spelen nog een paar zaken op de achtergrond. Ik wil eerst uitzoeken of dit lijk te identificeren is, al zal dat best lastig zijn. Het gezicht is ernstig toegetakeld, en hij heeft een hele tijd in het water gelegen.’

Melanie knikte. ‘Was het een grote koffer?’

‘Ja.’

‘Het is tegenwoordig erg moeilijk om grote koffers te krijgen. Ik had er laatst een nodig voor de herfstvakantie, maar grote koffers worden niet meer gemaakt vanwege de beperkingen die de vliegmaatschappijen hebben ingesteld. Als je tegenwoordig meer dan vijftientig kilo wil meenemen, betaal je je gewoon blauw.’

‘Hebt u misschien belang bij de koffer als de forensische dienst er klaar mee is?’

‘Heel grappig. Maar toch is het iets om rekening mee te houden. Er zijn niet veel bedrijven meer die koffers maken waar voldoende strandkleding voor twee weken in past, laat staan dat je er een volwassen vent in kunt opbergen.’

‘Hoe zit het met de beschikbare mankracht? Hoeveel man kan ik van u krijgen? Ik wil graag Moss en John McGorry in mijn team. En brigadier Crane is een goede teamspeler.’

Melanie blies haar wangen bol en begon in haar papieren te rommelen.

‘Akkoord. Moss en McGorry moet lukken. Plus iemand ter ondersteuning. Laten we kijken hoe ver we dan komen.’

‘Goed,’ zei Erika. ‘Maar dit lijkt me een rare zaak. Ik heb zo’n gevoel dat ik een groter team nodig zal hebben.’

‘Meer krijg je voorlopig niet van me. Hou me op de hoogte,’ zei Melanie. Ze richtte zich weer op haar papierwerk.

Erika kwam overeind, maar bij de deur bleef ze even staan. ‘Waar gaat u met vakantie naartoe?’

‘Jekaterinenburg.’

Erika trok een wenkbrauw op. ‘Jekaterinenburg, in Rusland?’

Melanie rolde met haar ogen. ‘Vertel mij wat. Mijn man heeft iets met exotische vakantiebestemmingen.’

‘Nou, als u in oktober naar Jekaterinenburg gaat, hoeft u in elk geval geen zonnebrandcrème mee te nemen.’

‘Doe de deur achter je dicht,’ bromde ze.

Erika onderdrukte een grijns en stapte de gang in.

Erika pakte een beker koffie en een reep chocola uit de snoepauto-maat, en nam de trap terug naar de vierde verdieping, waar ze een kleine werkkamer had. Het was een krappe, rechthoekige ruimte. Het bureau lag vol stapels papieren, er stond een computer, en aan de muur hingen wat planken. De regen kletterde tegen een raampje dat uitkeek op het parkeerterrein. Ze deed de deur dicht en ging met haar chocola en haar dampende beker koffie achter haar bureau zitten. In de verte rinkelde een telefoon, en aan het krakende geluid op de gang hoorde ze dat er iemand langsliep. Ze miste de kantoor-tuinen van Bromley Station en West End Central, de politiebureaus waar ze de afgelopen jaren gewerkt had. Deze vier muren kwamen op haar af. Ze had nu al acht lange maanden geen researchkamer meer vanbinnen gezien en geen grote zaak gehad waar ze haar tan-den in kon zetten.

Tegenover haar hing een oude kaart van de Theems aan de muur, en tot nu toe had ze er nog weinig aandacht aan geschonken. Ze scheurde de wikkel van de reep, nam een flinke hap en liep om het bureau heen om de kaart wat beter te bekijken. Het was geen ope-rationele kaart, maar een artistieke impressie, zwart-wit, een afbeel-ding van het hele stroomgebied. De Theems begint bij Oxford, is 346 kilometer lang, stroomt door Londen en mondt bij de Thames Estuary in zee uit. Erika volgde met een vinger het stroomverloop tot Teddington Lock, waar de getijdeninvloed nog te merken was, en verder, door Twickenham, Chiswick en Hammersmith naar Bat-tersea, en dan door het centrum van Londen, tot aan de plek waar de koffer met het in stukken gehakte lijk was aangetroffen.

‘Waar is die koffer in het water gegooid?’ vroeg ze met haar mond vol chocola. Ze probeerde plekken te bedenken waar je dat ongezien

zou kunnen doen. Richmond? Chiswick? Chelsea Bridge? Battersea Park? Toen dacht ze aan de South Bank, bepaald geen afgelegen gebied, met beveiligingscamera's op elke straathoek. Ze propte het laatste stukje chocola in haar mond, draaide zich om en liet haar blik door het krappe kantoortje gaan. Op het systeemplafond zaten bruine lekkageplekken, en op de planken aan de muur stonden spullen die haar voorgangers daar hadden achtergelaten: een kleine pluizige cactus, een plastic penhouder in de vorm van een groen stekelvarkentje, en een serie verstofte handleidingen voor software die allang verouderd was. Een zeurend stemmetje in haar hoofd zei: *Had ik dan toch die promotiekans moeten grijpen?* Iedereen had verwacht dat ze zou ingaan op het aanbod om hoofdinspecteur te worden, maar ze wist dat ze dan de hele dag achter een bureau zou zitten om taken af te vinken, prioriteiten te stellen en de regels in acht te nemen – en wat nog het ergste was: ze zou anderen op hun nek moeten zitten om ervoor te zorgen dat zij zich ook aan de regels hielden. Erika was zich ervan bewust dat ze weliswaar een gezond ego had, maar zich nooit zou laten inpakken door de belofte van een invloedrijke positie, een chique functieomschrijving of een hoger salaris. Op straat zijn, de handen uit de mouwen steken, complexe zaken oplossen en schurken achter slot en grendel zetten: dat waren de dingen waarvoor ze 's morgens haar bed uit kwam.

Schuldgevoelens hadden ook een rol gespeeld. Ze dacht aan haar collega, James Peterson. Peterson was meer dan een collega, hij was ook haar... vriendje? Nee. Wanneer je vijfenveertig was, was je te oud om vriendjes te hebben. Partner dan? Partners werkten op advocatenkantoren. Maar hoe dan ook, ze had het verprutst. Bij het laatste grote onderzoek dat ze samen hadden gedaan – een ontvoeringszaak – was Peterson in zijn maag geschoten. Als leidinggevende had zij de beslissing genomen om zonder back-up te proberen het slachtoffer te bevrijden. Peterson had de buikwond weliswaar overleefd, al was het kantje boord geweest, en ze hadden het leven van een jonge vrouw gered en een gevaarlijke seriemoordenaar opgepakt, maar hun relatie had een flinke knauw gekregen, zoals te voorspellen was. Peterson had zeven maanden van zijn leven opge-